

solidarnost je naša snaga

Marš mira i nada

O štrajku gladi izbeglica na Horgošu

26. i 27. jul 2016.

Dana (26.07) zajedno sa Sarom, Magdalenom, Natašom (No Borders) i Nhandan (Italija) bio sam na graničnom prelazu Horgoš kako bi izrazili/le solidarnost sa grupom od oko 140 izbeglice koja je u subotu krenula iz Beograda „maršom nade“ ka mađarskoj granici.

Na graničnom prelazu između Srbije i Mađarske stigli smo oko 23.00h.

Čim smo stigli na poljanu, bili smo svedoci dramatičnog prizora ljudi koji su iz najdubljeg očajanja rešili da na radikalna način skrenu pažnju na tešku situaciju u kojoj se izbeglice trenutno nalaze.

Štrajkači su različitih etničkih grupa, većinom dolaze iz Avganistana i Pakistana rekli su nam da cilj njihovog protesta nije usmeren samo na njih same, već da na ovaj način oni žele da ukažu na stanje u kome se nalaze sve izbeglice koje beže od rata.

Štrajkači smatraju da je njihov čin nenasilan, isto tako su svesni da se ovaj problem ne tiče samo Mađarske ili Srbije, već da je ovo globalni problem čitave Evrope i da neće odustati od štrajka sve dok se njihovi zahtevi ne ispune.

Odbili su da borave pod šatorom, kao i da prime hranu od humanitarnih organizacija. Takođe su rekli da su svu hranu, u znak protesta, stavili na jednu gomilu.

Jedinu zaštitu od sunca ili kiše koju su imali bili su crveni kačketi i ćebad koje su im dale neke humanitarne organizacije tokom marša.

Bili smo svedoci teškog prizora u kome se oni nalaze.

Neki su sedeli na ćebadima ili cirađama u grupicama, drugi su sušili odeću na zapaljenoj vatri dok su se neki uvijeni u ćebadima, šetali po livadi na otvorenom nebu okruženi izmaglicom i šumom.

I pored svega oni su prema nama pokazivali ljubaznost i gostoprimstvo kao da smo im došli u goste.

Do tada su četiri osobe kolabirale od iznemoglosti, one su hospitalizovane, ali su se nakon toga vratile odlučne da nastave štrajk, osim jedne osobe koja je zadržana zbog srčanih problema.

Mi smo im doneli pet kanistera vode i elektolite (vrećice čiji je sastav sadrži minerale i soli neophodne ljudskom telu za funkcionisanje, nešto poput infuzije) i objasnili im da se jedan sadržaj kesice rastvara u flašicu od pola litra vode i da se pije po malo na kašičicu na svakih nekoliko minuta, doneli smo im i punjače za mobilne telefone.

Nedaleko od njih nalazio se improvizovani kamp u kome su bile druge izbeglice koje čekaju po dva meseca u nadi da će možda moći da pređu granicu.

Štrajkače na poljani „čuvala“ je grupa od deset policajaca sa maricom i tri policijska automobila

Nakon sat vremena našeg boravka sa njima policija nas je primetila, prišla i legitimisala nas.

Morali smo uz pratnju policije da napustimo to područje zato što smo bez dozvole ušli u pogranično područje.

Sutra uveče (27. 07) došli smo ponovo do Horgoša, ali ovog puta im nismo prilazili blizu, zbog pojačane policijske kontrole koja je to veče bila vidljivo pojačana na Horgošu.

solidarnost je naša snaga

Sakrili smo se u šumu u blizini livade gde su se oni nalazili i telefonom se dogovorili da se nađemo sa nekoliko štrajkača. Dali smo ima kutiju sa vodom od pola litre i kesu sa elektrolitima.

Rekli su nam da je nakon našeg sinočnog odlaska policija dolazila do njih da bi ih upozorila na nas, i da nas se „klone jer smo mi opasni za njih“. Ovo za nas nije ništa novo. Za policajca i režim kome on služi internacionalistička solidarnost je krivično delo.

Rekli su nam da je tokom tog dana još ljudi kolabiralo i hospitalizovano, ali da se štrajku priključilo još ljudi tokom dana.

Isto tako dolazili su novinari. Oni očekuju dolazak mađarskih zvaničnika koji će pregovarati sa njima tokom sutrašnjeg dana.

Zabeležio: Goran Lazin